

sygn. akt I C 2269/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant Aurelia Furmańczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko A. Ż.

o zapłatę

nakaz zapłaty z dnia 4 marca 2011 roku wydany w sprawie I Nc (...) utrzymuje w mocy w całości.

Sygn. akt I C 2269/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 1 lutego 2011 r. powód G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - wniósł o zasądzenie od pozwanego A. Ż. kwoty 37.584,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 9.658,20 zł od dnia 4 września 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 27.779,47 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany zawarł z jego poprzednikiem prawnym w dniu 23 marca 1999 r. umowę kredytową nr (...), z której się nie wywiązał. Umową przelewu wierzytelności z dnia 18 sierpnia 2010 r. powód nabył wierzytelność wynikającą z ww. umowy kredytowej. Powód wskazał, iż poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności i wezwał do spłacenia wierzytelności, czego pozwany nie dokonał (pozew wraz z załącznikami – k 4-17).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 4 marca 2011 r. Sąd nakazał pozwanemu A. Ż., aby zapłacił powodowi G. V. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycjnemu Zamkniętemu w W. kwotę 37.584,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 9.658,20 zł od dnia 4 września 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 27.779,47 zł od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.887,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 4 marca 2011 r. – k 18).

W piśmie procesowym złożonym w dniu 16 listopada 2012 r. pozwany A. Ż. wystąpił z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 4 marca 2011 r. i złożył zarzuty od nakazu zapłaty (wniosek – k 21-22, sprzeciw – k 25).

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Sąd przywrócił pozwanemu A. Ż. termin do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty (postanowienie z dnia 13 sierpnia 2013 r. – k 69).

W piśmie procesowym złożonym w dniu 26 sierpnia 2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i uchylenie nakazu zapłaty oraz o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia (dowód: pismo – k 73).

Postanowieniem z dnia 14 września 2013 r. Sąd wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 4 marca 2011 r. (postanowienie z dnia 14 września 2013 r. – k 82).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 1999 r. A. Ż. złożył wniosek o wydanie Karty Kredytowej Citibank Silver służącej do realizowania płatności bezgotówkowych za towary i usługi oraz wypłacania gotówki w bankach i bankomatach na terenie kraju. Wniosek wpłynął do C. w dniu 23 marca 1999 r. Integralną częścią wniosku był „Regulamin Karty Kredytowej (...)”. Do wniosku pozwany załączył zaświadczenie o zarobkach. Zgodnie z zapisami regulaminu dotyczącego warunków wydawania i korzystania z kart kredytowych C. użycie karty było równoznaczne z udzieleniem kredytu i powodowało obciążenie rachunku kwotą odpowiadającą wartości transakcji oraz należnymi C. prowizjami, opłatami i odsetkami. Zgodnie z pkt II.1 regulaminu karta jest wydana klientowi po rozpatrzeniu i zaakceptowaniu przez C. wniosku sporządzonego przez klienta na formularzu udostępnionym przez C.. Użycie karty oznacza przystąpienie do umowy korzystania z Karty Kredytowej C. na warunkach określonych w tym regulaminie i aktualnie obowiązującej Tabeli Opłat i Prowizji. Wraz z kartą klient otrzymywał numer karty i limit karty. Regulamin przewidywał, że pozwany w przypadku przekroczenia limitu kredytu zobowiązany był do dokonania spłaty kwoty o którą limit przekroczył, zobowiązany był do wpłacenia na rachunek minimalnej kwoty do zapłaty w terminie wskazanym na wyciągu. Bank zaś miał prawo naliczać odsetki w wysokości podanej w tabeli począwszy od dnia dokonania transakcji aż do dnia całkowitej spłaty salda zadłużenia (dowód: wniosek o wydanie karty kredytowej – k 89, regulamin kart kredytowych C. – k 90-95, zaświadczenie z dnia 15 lutego 1999 r. – k 143).

A. Ż. w dniu 23 marca 1999 r. użył pierwszy raz karty kredytowej. Pozwany uprawniony był do dysponowania środkami udostępnionymi przez bank do wysokości limitu kredytu, tj. do kwoty 10.000,00 zł. Pozwany wykonywał w okresie od 21 kwietnia 2003 r. do dnia 19 kwietnia 2004 r. operacje na rachunku karty kredytowej. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 24 marca 2003 r. wynosiło 10.094,06 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 12 maja 2003 r. w kwocie 1.055,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 maja 2003 r. wynosiło 10.116,05 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 9 czerwca 2003 r. w kwocie 1.177,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 czerwca 2003 r. wynosiło 9.965,42 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 10 lipca 2003 r. w kwocie 1.076,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 20 lipca 2003 r. wynosiło 10.336,04 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 11 sierpnia 2003 r. w kwocie 1.929,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 sierpnia 2003 r. wynosiło 10.361,47 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 9 września 2003 r. w kwocie 1.709,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 21 września 2003 r. wynosiło 10.391,39 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 13 października 2003 r. w kwocie 1.770,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 października 2003 r. wynosiło 10.796,48 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 12 listopada 2003 r. w kwocie 2.715,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 listopada 2003 r. wynosiło 10.315,25 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 15 grudnia 2003 r. w kwocie 2.687,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 22 grudnia 2003 r. wynosiło 10.758,20 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 14 stycznia 2004 r. w kwocie 3.668,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 stycznia 2004 r. wynosiło 10.123,15 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 12 lutego 2004 r. w kwocie 3.298,00 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 lutego 2004 r. wynosiło 10.549,06 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 15 marca 2004 r. w kwocie 10.549,06 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 21 marca 2004 r. wynosiło 10.887,65 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 14 kwietnia 2004 r. w kwocie 10.887,65 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 kwietnia 2004 r. wynosiło 11.214,71 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 13 maja 2004 r. w kwocie 11.214,71 zł. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 maja 2004 r. wynosiło 11.214,71 zł, z minimalną kwotą do zapłaty do dnia 14 czerwca 2004 r. w kwocie 11.214,71 zł. A. Ż. nie spłacał zadłużenia z karty kredytowej. Saldo zadłużenia pozwanego na dzień 19 maja 2004 r. wynosiło 11.214,71 zł. Ostatniej spłaty z karty kredytowej pozwany dokonał w dniu 28 lipca 2004 r. na kwotę 100,00 zł. Zgodnie z Regulaminem Karty Kredytowej C. obowiązującym od dnia 12 października 2003 r. i od dnia 8 listopada

2004 r. oraz Tabelą Opłat i Prowizji oprocentowanie transakcji z użyciem karty kredytowej, jeżeli saldo zadłużenia nie zostało w całości spłacone przed upływem terminu płatności wynosiło 37,80 % rocznie i oprocentowanie wypłat gotówkowych także 37,80 % rocznie (dowód: wyciągi z rachunku karty kredytowej – k 179-206 i k 250-263, regulamin karty kredytowej C. – k 207-208 i k 209-210).

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił w dniu 10 stycznia 2005 r. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazał, że A. Ż. ma mu zapłacić kwotę 11.114,71 zł. wraz z odsetkami liczonymi od dnia 20 maja 2004 r. do dnia 27 lipca 2004 r. w wysokości 37,80 % rocznie od kwoty 11.214,71 zł oraz w wysokości 37,80 % rocznie od kwoty 11.114,71 zł od dnia 28 lipca 2004 r. do dnia zapłaty. Następnie w dniu 18 lutego 2005 r. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z dnia 24 lutego 2005 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi wykonalności z dnia 10 stycznia 2005 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wszczął przeciwko A. Ż. postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 2 listopada 2005 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy J. B. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko A. Ż. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 10 stycznia 2005 r. – k 96, postanowienie z dnia 24 lutego 2005 r. – k 97-98, postanowienie z dnia 2 listopada 2005 r. – k 99, wnioski o nadanie klauzuli wykonalności – k 239-241).

W dniu 23 października 2007 r. Bank (...) Spółka Akcyjna w W. ponownie wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko A. Ż.. Postanowieniem z dnia 19 marca 2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli J. B. umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na bezskuteczność egzekucji (dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji – k 100-101, postanowienie z dnia 19 marca 2010 r. – k 102).

Umową z dnia 18 sierpnia 2010 r. G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) (dowód: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 sierpnia 2010 r. – k 109-110).

Pismem z dnia 13 września 2010 r. Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawiadomił pozwanego A. Ż., że na podstawie umowy z dnia 18 sierpnia 2010 r. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu umowy (...) na rzecz G. V. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. (dowód: pismo z dnia 13 września 2010 r. – k 9).

Przedprocesowym wezwaniem do zapłaty z dnia 15 października 2010 r. powód wezwał A. Ż. do uiszczenia kwoty 9.658,20 zł tytułem należności głównej, kwoty 27.779,47 zł tytułem odsetek wyliczonych na dzień 3 września 2010 r., kwoty 147,00 zł tytułem kosztów naliczonych przez bank wraz z odsetkami ustawowymi do dnia 4 września 2010 r. wskazując, iż kwota wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 23 marca 1999 r. z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 15 października 2010 r. – k 10).

W dniu 20 października 2010 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, z którego wynika, iż w księgach rachunkowych powoda znajduje się wymagalna wierzytelność pozwanego A. Ż. na kwotę 37.584,67 zł z tytułu umowy nr (...) zawartej w dniu 23 marca 1999 r. z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (dowód: wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 20 października 2010 r. – k 8).

Powód G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał A. Ż. do spłaty zadłużenia w wysokości 50.823,73 zł do dnia 15 lutego 2013 r. W odpowiedzi A. Ż. wystąpił do powoda o rozłożenie zadłużenia na raty (dowód: wezwanie do zapłaty – k 135, pismo z dnia 7 lutego 2013 r. – k 136, pismo z dnia 28 lutego 2013 r. – k 137, pismo z dnia 12 marca 2013 r. – k 138, pismo z dnia 26 marca 2013 r. – k 139, pismo z dnia 15 kwietnia 2013 r. – k 140).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była też kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Wskazać należy, że stan faktyczny sprawy nie budził zasadniczych wątpliwości. Pozwany nie kwestionował faktu złożenia wniosku o wydanie karty kredytowej ani nie zakwestionował wyciągów z karty kredytowej. Pozwany zaprzeczał jedynie jakoby zawierał z bankiem umowę o uruchomienie kredytu, zarzucał, że strona powodowa nie wykazała roszczenia co do wysokości, ponadto podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu niezasadny jest zarzut pozwanego jakoby nie łączyła go z poprzednikiem prawnym powoda umowa związana z udzieleniem mu kredytu. Zdaniem Sądu pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kartę kredytową, której przedmiotem było oddanie pozwanemu do dyspozycji środków pieniężnych w ramach odnawialnego limitu kredytowego wskazanego w umowie, z których pozwany miał korzystać przy użyciu karty kredytowej. Przedmiotowy stosunek zobowiązaniowy kształtujący obowiązki i uprawnienia powstał między pozwanym, a bankiem na skutek złożenia przez niego w dniu 19 lutego 1999 r. wniosku o wydanie karty kredytowej. Przez podpisanie tego wniosku pozwany złożył bowiem oświadczenie o wyrażeniu zgody na zapisy regulaminu stanowiącego integralną część umowy. Oprócz bowiem umowy bankowej źródłem obowiązków stron może być także regulamin opracowany przez bank. Stosowanie do art. 109 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, bank w zakresie swojej działalności może wydawać ogólne warunki umów lub regulaminy. Postanowienia ogólnych warunków umów oraz regulaminów są dla stron wiążące, o ile strony w umowie nie ustalą odmiennie swych praw i obowiązków.

Pozwany A. Ż. w dniu 23 marca 1999 r. użył pierwszy raz karty kredytowej. Samo zaś użycie karty kredytowej, zgodnie z regulaminem, oznaczało przystąpienie do umowy o korzystanie z karty kredytowej na warunkach w nim określonych, a ponadto użycie karty było równoznaczne z udzieleniem kredytu. Pozwany osobiście podpisał wniosek o wydanie karty kredytowej, która następnie została mu dostarczona. Okolicznościom tym pozwany nie zaprzeczał. Doszło zatem do zawarcia pomiędzy bankiem a pozwanym umowy o korzystanie z karty kredytowej mimo, że umowa o kartę kredytową nie została sporządzona w postaci odrębnego dokumentu. Powołać się należy w tym miejscu na treść art. 353¹ k.c., który statuuje zasadę swobody kontraktowania, według której strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Ciężar udowodnienia faktu, w myśl art. 6 k.c., spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Zdaniem Sądu pozwany nie przedstawił ani jednego dowodu zezwalającego na powzięcie wątpliwości co do stanowiska powoda. Z treści zarzutów od nakazu zapłaty i pism procesowych składanych w toku procesu nie wynika zaś, aby pozwany w ogóle zaprzeczał, że karta została mu wydana, że z karty kredytowej korzystał, a zatem nie zaprzeczył, iż ma zadłużenie z tytułu używania karty kredytowej. Pozwany wprawdzie podnosił, że skradziono mu w dniu 24 marca 2003 r. dowód osobisty i portfel, ale fakt ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż miał miejsce po złożeniu przez pozwanego wniosku o wydanie karty kredytowej.

Zdaniem Sądu powód udowodnił w całości dochodzone od pozwanego roszczenie. Wprawdzie wpisy dokonane w księgach rachunkowych powoda jako funduszu sekurytyzacyjnego nie świadczą o tym, iż wierzytelności zakupiona przez powoda rzeczywiście istnieje, jednakże powód przedłożył w toku postępowania szereg dokumentów potwierdzających fakt zawarcia umowy przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda i to, że należności pozwanego z tej umowy nie zostały przez niego uregulowane. Powód wykazał zatem w toku procesu kwotę należności głównej oraz roszczenie z tytułu odsetek przedstawiając sposób ich wyliczenia oraz dokumenty z których wynika wysokość odsetek dochodzonych od pozwanego.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów przedstawiających przebieg operacji na rachunku karty kredytowej pozwanego wynika, że w toku wykonywania wskazanej umowy, pozwany przez okres od 21 kwietnia 2003 r. do dnia 19 maja 2004 r. nie dokonywał regularnie wpłat kwot minimalnych w terminach wskazywanych w wyciągach z tego okresu. Po dniu 19 maja 2004 r. pozwany nie realizował żadnych czynności wynikających z umowy, a polegających na zaciąganiu jakichkolwiek nowych zobowiązań. W ocenie Sądu bezskuteczne upływy terminów wskazanych w wyciągach, w których miało

nastąpić uiszczenie minimalnej kwoty do zapłaty, powoduje, iż wierzytelność z tytułu udzielonego kredytu stała się wymagalna od następnego dnia po dniu oznaczonego jako dzień terminu płatności minimalnej kwoty zadłużenia. Sytuacja taka uprawniała poprzedniego wierzyciela do naliczania odsetek, które zgodnie z obowiązującą w tamtym okresie tabelą opłat i prowizji wynosiły 37,80 % rocznie. Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania.

W ocenie Sądu zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia roszczeń z tytułu ww. umowy nie był zasadny. W niniejszej sprawie roszczenie powoda podlegało trzyletniemu terminowi przedawnienia roszczenia, właściwemu dla roszczeń banku z umowy kredytu jako związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym dla oceny powyższego nie ma znaczenia, iż w sprawie nastąpiła cesja wierzytelności.

Zgodnie z przepisem art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Zawarta między bankiem, a pozwanym umowa była umową o przyznanie limitu kredytowego połączona z umową o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...). Zasadniczym bowiem przedmiotem umowy łączącej stron było udzielenie przez bank pozwanemu kredytu odnawialnego w formie limitu kredytowego. Wydana pozwanemu karta kredytowa była zaś jedynie dodatkowym instrumentem umożliwiającym mu korzystanie z limitu kredytowego. Roszczenie z umowy o kredyt limitu kredytowego podlega trzyletniemu okresowi przedawnienia.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powyższe zaś następuje wówczas, gdy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu. Wymagalność jest, więc stanem potencjalnym o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona. Niezależnie od powyższych rozważań należy podzielić zapatrywania przedstawione przez stronę powodową w odpowiedzi na zarzuty pozwanego. Bieg terminu przedawnienia dochodzonej przez powoda wierzytelności był bowiem wielokrotnie przerywany. W myśl art. 123 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia ulega przerwaniu przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W wyniku nie spłacania zobowiązania wynikającego z umowy poprzednik prawny powoda wystawił w dniu 10 stycznia 2005 r. – wykazujący rodzaj zawartej umowy, datę jej zawarcia, osobę z którą została zawarta i wysokość wierzytelności oraz w dniu 18 lutego 2005 r. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł wykonawczy. Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny wydane przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa z dnia 24 lutego 2005 r. wykazuje, iż poprzedni wierzyciel wykazał istnienie oraz wysokość określonej w ww. bankowym tytule egzekucyjnym wierzytelności. Wniosek zaś o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.). W niniejszej sprawie termin zaczął ponownie więc biec od dnia 24 lutego 2005 r. Poprzedni wierzyciel wszczął także postępowanie egzekucyjne wobec pozwanego, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 2 listopada 2005 r. Złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, to czynność podjętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia banku. W konsekwencji tego rodzaju czynność banku jest czynnością, o której mowa w art. 123 § 1 k.c. i przerywa więc bieg przedawnienia. O dacie 2 listopada 2005 r. zgodnie z art. 124 § 1 k.c. termin przedawnienia biegł na nowo. Przy czym uległ on ponownie przerwaniu, albowiem poprzedni wierzyciel w dniu 23 października 2007 r. wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanemu. Wszczęte postępowanie egzekucyjne zostało umorzone i od daty postanowienia o umorzeniu, czyli od dnia 19 marca 2010 r. termin przedawnienia biegł na nowo. Powód złożył pozew przeciwko pozwanemu w dniu 1 lutego 2011 r. Zatem pomiędzy datą kolejnego umorzenia postępowania egzekucyjnego, a wniesieniem powództwa do sądu nie upłynął termin z art. 118 k.c. a powodowi przysługują wszystkie zarzuty przysługujące poprzedniemu wierzycielowi.

Wskazać należy, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Poprzedni wierzyciel wywiązywał się z ciążących na nim wobec pozwanego obowiązków, oddając mu do dyspozycji kwotę środków pieniężnych. Pozwany zaś nie spłacał zadłużenia z tytułu karty kredytowej. W tych okolicznościach zasadność roszczenia powoda wywodzonego z umowy o limit kredytowy, będącej odmianą nazwanej umowy kredytu (art. 69 i nast. Prawa bankowego) nie budziło wątpliwości Sądu.

Nie ulega wątpliwości, że przysługująca poprzedniemu wierzycielowi wobec pozwanego wierzytelność jako prawo majątkowe, mogła być w drodze cesji przeniesiona na powoda. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z art. 493 § 1 k.p.c. pismo zawierające zarzuty wnosi się do sadu, który wydał nakaz zapłaty. Z kolei zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty uchyla lub też utrzymuje w mocy. Zdaniem Sądu, brak było podstaw dla uchylenia nakazu zapłaty, wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.